

Tävlandet är idrottens logik!

Tävlandet är idrottens logik, det är tävlandet som drar de stora barn och ungdomsgrupperna till den organiserade idrotten. Så idrottens uppdrag till oss som står som ideella ungdomsledare i verksamheten är tävlingsfostran, att lära ut hur man handskas med tävlandet; att vinna, att förlora, att i förekommande fall spela oavgjort, att förhålla sig till medspelare, motståndare, funktionärer och publik, att vara med laget, sitta på bänken eller vara utanför laget, att övning ger färdighet och att träningen är utgångspunkten för allt som händer under tävling eller match.

Föreningsfostran står för den medborgarfostran som deltagande i föreningslivet antas leda till; tävlingsfostran för de mått och steg som antas skapa de bästa idrottsutövarna.

I flera bemärkelser är idrotten en central del av många barn och ungdomars avgörande år och detta i en dubbel mening.

- Det vill säga både för ungdomarnas identitetsbildning och för den framtida idrottskarriären.

Det gäller både vad idrotten gör med ungdomarna och vad ungdomarna gör med idrotten. I centrum för denna verksamhet står tävlandet.

Idrottsverksamheten blir poänglös utan tävlan. Tveklöst är det också så att det är tävlingsverksamheten och inte föreningsverksamheten som drar de stora barn-och ungdomsgrupperna till idrotten. Det går inte heller att hävda att tävlingsverksamhet är oförenlig med föreningsverksamhet. Men de utgör inte ett konfliktlöst verksamhets par.